

27.11.52 מס' סעיף 17

הרשות מ. שוח בפיג'מה מדרים

ט' נסיך, תל אביב, 27.11.52

ס-00992

בקשר עם מסמך פלאג התחייבת אופירית לתפקיד

ל. במו

לאירוע פזולות הסברה ויסודית ברוחן הש�ך בדעתו.

בדי לבקש את המדרים לפג'לה הסברת זו או מקרים מסוימים בעקבות מדרים.
עד ליום שלא יכולנו לסתור דרכם של כל החברים והידינו נאלצים לאמץ מהר
את מסגר המוצמנים, שבאו מכח הזרע כהרבתין מן התקופה אורה בזאנזיל גונדר.
החברים שהוזמכו לפג'לה זו, ואש תזען אליהם מלהמתה, חידושים
הפעם לאירועים למרכזי בתי פרוזדורות של פרג'ה טזאג, בפי שאותם תבאים.

אנו מוסר את רשות הדיבורים לחכ'ב אשה.

חכ'ב יוס, אשר מחלק העמידים ביז'ים הוועדה צדיק

חכ'ב יוס

חכ'ב יוס מהיר, שעלי לחדודות ולמהירות כ' לא

הסעודה להזעקה לחדאה זו, ואנו יושב עבורי לסתום על פנו ים דגש
בל' הגה, ואבקש פרעם את סבלנו ותבון סלי הטעם.

11

כולכם יוזמם את פסן צדוק נסיך קהילה

ד-3 למסדר עוזם. לנו טנירון פסן צדוק אמר התוועת הכלאי בנוואריה,
בין הthead את הדברים הבאריים "הדר טלאזקי" בעצדו וזה בכל אפיקו, בירגו.
המשמעות היזה מדרת היא סכנת האיזונות לכך עצמה. חייכו חזק נאומיה של
המשמעות היזה ביען מסדר בכך סיכון וזה איזונת לא רק למפלגה אקדמאית ויכסיה
שלנו, אלא גם למפלגות הקומוניסטיות ולמפלגות הפועליות המתנגדות למטרת
הպתוגנות של גזיגיהם וסוכניהם של האימפריאליים האטראקיים המושכני
לחוץ טולדותיהם".

זו אלה מחותן שדיון להט במשמעות המדרים הארכויים

האות ודים להציג אל מאחד רוג'ר, לרמות ולשנות את המועד שם - השוכן
תקה ומפלצות למרכז המזהה זהה שוויג מחוץ בוח מחץ עולמי, על במת בית הדר
באורחת פיר עתיקה ואגדית שמה פראג, בירוח צ'כוסלובקיה.

a 999006926

אניה מרשת כי האיבור השופע אותו כאן הוא

סביר שאפשר לומר לה "כולנו חכמים בולנו יודעים את התורה"; כל כל פניהם, כולנו קוראים בעתונם וכולנו שומעים ברדיו, וקראו ושמעו מה שקרה ומן שכתב ע"י חכמים שלנו בימי אחדונם. אבל אה דזה ואבוזה אה יאר", וכל אוחז לחת בירשו לרגשי זעם, התהמודות, שאט גש, מהות, אשקל לתוךו, במידה שניתנו, אה רק הדברים. רק הדברים איננו מרכיב עובdot בדורות רוגבות; רק הדברים אלה הם אוטוה, סימנים טוניים, הדוחים להתרשם פירוש מסריהם ותחרינה זהה גם סברות ודעותים מבווסים פחות או יותר, ממש לאסביר,قرب את השכל אל אשר קרא ולאל אשר עיד אורי אידיין לתמוך.

ובכן, הגענו לשלב מסויים בתחוםו הדרומי,

אשר אע"מ שחדל למצוות זו דומה ניבר שלנו, בחוויה שבדרך עליון כאן בארץ זהה, לפאמל בו אען נמאים ביום ולחוויה המזיאצת העוברת עליון, לא אודר כי הדבר מחייב מחייב אוטה ליימי עלה היישר לטבעו, לא אודר כי זה מחייב אוטה ליימי הספר הלבן על פסיפל בשנת 1929 ולימי הספר הלבן של מבדלי נ-מקדונלד בשנת 1939. היה פרק, היה מדיניות מסודימת, היה מדיניות חירביה רגנה היה תחביב על פיה בוחר טדי ספורה הגענו למיניהם מדיניות מדיניות רגנה איננה היה תחביב על פיה בוחר טדי ספורה הגענו למיניהם איננה מדיניות זהה, מבדלי בין מה שמאנו מעלה מה המשפט בפראג - מחייבת השפט העם היהודי, מחייבת החילוק באנשי חירות בין כבני אדם ובין כבניהם, מחייבת חזיק ותדריך, בבדות חפרה כל מפוזר, הבדות עצה המתה שבאילו, חזון צחון במשפט זה - לאיזה נחמת זהה תקדים אפיילן בראם מסמכים שחורים, כאן הספר הלבן על פסיפל זו הספר הלבן על מקדונלד. אולם רק מחייבת החגיגת החדרפה ט-מדיניות - אמצע לא בבח אחת, היה תחביב ירושה - זה מחייב, מחייב, מחייב, מחייב, מאכזב ורע וראי אנטים שיבירנו כי זה מחייב גם לגביו, השרנורוים החדרפים והאכזבו הרבות שולמו.

אע"מ אריך לומד קורם כל אינני יודע אם נ

שאנו כאן בחקרים בו ותו הרים עלייז, הוא בכלל משפט של אגדה אונדרית, אע"מ טרייל סוף בזה. זה משור שבלי' סוף חוץ להגשה אידיאל מסמכים כדי שיטטו, ובשבילך אידיאל זה הוא משפט הטעמיאלייז באלם כמי שהוא גורם אותו. הוא גורם את הסוציאליזם בחלילך ולא בתהיליך של יאניזה. הוא גורם

גיגישת מרכזים
27.11.52

דברי מ- שרת.

ט/ט

- 3 -

doc 009526

את הסוציאליזם כמייבא צבאי. זה איננו דוגה ליזמות של האזניין, הוא
איננו דוגה לחזק המודדים ליזמות עצמאית, זה איננו סומך כלכלי כל בראות
הpecificה של המודדים; הוא איננו מטר למשך החזרה פרטן מלמתה ומאפניהם;
זה איננו תולח פועלתו בעומקידול מתוך שדרים עמוסים, אלא שם את כל יתבט
על הפקודא; הוא מאין ובוטוח כי רק בכך זו אפשר לשדר מערכות עולמג.
ע"י הפלת משמעה, ע"י כביה מתרבז עולמי אחד, מלמעלה, ע"י חובת
циות מוחלט ומיילו פקידות עירונית. זה מתקן כך דושל לאט מה שהסתברות
המוסרית להחג'ך מחלוקת עצמאית, לגוזר לא רק על ביתו, אלא גם על מחלוקת
וਮתקן כך שולל כל ארגרן טינגו נדרה לסתאים. וא"י כך אוסף כל אשר בין בני
אדם, כל אפשרות של מגילה, של הידברות, שאיננו חזץ לו לפיו דעתו להגשה
המטרה שהוא קבע והשיפוט שהוא קבע. זה איננו מחייב לקול ייחיד ואיננו
מחייב לקול עם ייחיד. זה בכל עוצה השבון עולמי. בשביילז, בשלב הוגש
אין שאלת אל אך, יש שאלת של שפטון. באפרת הוא ישב שפטון הוכיח על העוזל
כולז, ובכך ממיילא יחו גזע הגזע שלן מחרך היפויו.

המשך דבריו רשות מא.

ובכל האמצעים המודרניים למטרה זו של השלטת האזרק בדרכך אתה, צבאי'ם,
בעיני'יהם, לא מחייבת כלל שאלת אם שיטה זו או אחרת, אם דרך זו או
אחרת, היא דרך אזרחית. אזי אזכור, השאלה אינה מתועדרת, בלבד.
המודגשים האלה אינן קיימות בשביביהם; המודגשים של אמר ואמ' – אמר אינן
קיימות בשביביהם, כל השאלה של ביטחון מוסדרית למודגשים – אלה אינן קיימת,
באשר הוא מאמין כי בסוףו של חשבון הוא ישליט אמרת בזווילם, וכל הדברים
המודגשים למטרה זו של השלטת האמת, כשותח בעיניו, ולכן זהו צחוק,
ש חיה | דת, נירון פטור להרעה מפני איזה אמצעי כי הוא אמצעי של שקר.

המשמעות הזה נחקל בביטחון הארץ ישראל בשלב מסויים,
באortho שלב באחד ניחת לו אפואות להניח אן קולו על בך המאוזנים,
באיזו מידה שהוא לצורך את השפעתו לחכורה. וזה אן לא עתה – יט
להניח – את חשבון העם היהודי, ולא עתה את חשבון הארץ חזאת כבוי
שהיא, לא מפני שהוא שונא לעם היהודי, ולא מפני שהוא אויב לארץ
האדת, אלא מפני שבכללו לא בזאת היא גישתו. בשביבלו הארץ חזאת היא
עשרה בחזיות העולמי'ת, ובשבילו שאיפוחו, מאוויז ורוצונו של העם
זהם דאדיים לחזיות מזבאים בחשבונו רק במדה שהם יכולים להזות גורם
חיובי או שלילי לבני הברית כזו או אחרת שבריבת העולמי' הגדול.
ולבן, מה שקרה אהזביה של בעית הארץ ישראל בשביבלו, זו לא חימה
עוודת, כי כאן העם היהודי מבקש לו עמידה, כי כאן העם היהודי
מלחם על איזה שדק שלו, אלא הדבר שקדע אהזביה של בביטחון בשביבלו,
העוודת המכדרה בשביבלו היחת – היחת הארץ חזאת בפזורה לשפטון
בריטי, וראז�ו, ועניזה הוא לעקוור את הסלטונו חבריטי, מהארץ, באמר
זוחי עמדת בחזיות העולמי'ת,سلطונו בריטי טהורזינו שלטונו אמריקאי
שלטונו מערבי. וזה אמר לעצמו עלי' בשלום זה לדאות שהוא ייעקד.
אם הוא ייעקד? – הוא ייעקר על ידי עצמות. זאת לא איזמרת שחוגרים
זהה היה מוכן לכך למלחמת תזרוף בזקס. לzech יט זטן, לזה יט לוזו,
אוולי בכלל אין ברצונו להכזב בריבת של נפק ולהתביא לידי מלחמת עולמי'ת
בעולם, יט גם אמצעים אחרים. כי סוף כל סוף לא הם יזמוד את הססונך
פה, לא הם יזמוד את העלאה השאלת על סדר יומנו של איז'ט. אבל משחדריהם
השאלה אמר? : זהה החזדמנות להשם את הבסיס/הבי'ן לאומי מתח
לשפטון האנגלי, הארץ חזאת על יט' החלטה בעארת, שחלול את הזכורות
הזהה מהם, כיزاد? – על יט' עצמות. אבל בדקנו אהדבד, מה פירוט
עצמות, ואמרד לעצם: עצמות לארץ מחולקת פירוטה, חזאת הרוב
הערבי על המיעוט היהודי. מרגע לא סמכו יט' יהע על פתרון זה? – לא

מפני שאמרו לעצם דוקא, י"א לחז'יחו, כי זה לא אודך כלפי חמיעוט החיהדי הזה, אלא מפניהם שזכחו לדעת שחרר מה שקדם לחברעה, כי חמיעוט הזה לא קיבל עליו את הדין, כי חמיעוט הזה ילחם; ונורחעו מזה לא פנוי שמשו למלחמה ומספרה דם יט, אלא פנוי שמשו כי המצב הזה של מלחמה בין חמיעוט והרוב יחזיר את השלטון הבריטי לארצו. או מראש יצירק אה א' הסתלקות השלטון הבריטי בארצו. ולכון אמרו לעצם: מושב לחלק, ומחיה מדינה יהודית.

לא מן חמיעע, שהי' סבורים כי את הגורם הערבי,

אפשר תמיד לקדרות, הגורם הערבי תמיד זכנע לכוח הנדרל בירושה, וחמיד מקבל עליו מרוזת של כוח, ולכון אתם אין מה למחד. אולם היהודים, זהו עם קשה עוזר, עם בעל חברה, ואצל היהודים קיימים גם מושגים של כפורה טובה או הכרה טובה, לבן להם כדי לעוזר מחייב זה. אבל היות תפיסת מסויימת לבני הגורם היהודי, סאנ' עוז אבעיא להילו. אנו ברכנו על היוזמת חזקה, אך לא בדקנו בזיאירות בזוניותה. במדיניות אי אפשר תמיד לבדוק בזוניות, ועל פי כוונותם בכלך לחיבר או לשולח. קלום איזה היינז, ננ'יח, אונדאים אחדים פוטריה לכל הזרחות שהביאו את אונגלייה לידיו מתוך מצחיה בלבור והמנדרת היז לה בזוניות משלחה, ולכון היז בזוניות משלנו, אולי היז בזוניות מהות או יומר היז מביבות, וכי יכול להיות שתהין בזוניות בזוניות. אבל במדיניות, אם ימינה דורך מסויימת, אם גורם מסיק מסקה מסויימת זה היא מקבילה לפס קאה שלך = אם לא אתה נחפן לבעל בר'את, ממי לא אתה מביך זמודה על בר'א.

בזאת הייתה פגישתנו עם ברית המועצות ב-1947 בעדרה.

בדרך כלל זכרנו בדור סוף שאיזו אבד טפה, ולעולם לא נאכט הוسطה י"ד של עזרה ושל יידיזה גם אם אולי איזה צובעת' לגמרי מכוננותה מהזרות של יידיזה בלבד, אלא י"ס בזאת גם טובת הצעה, קלום איזנו מבקשיים טובת הצעה לעצמאנז - מזוח לזרמת לביק טובת הצעה גם כן. ואנו אודר בזונין זה ברכנו על העוזרת חזקה, ואסרו את חובנו לך פעמים אין ספור. אולם שימוד לב, חבר יט, מה שקרה מאז.

השלTON הזה, איננו סביר שהוא למד אותנו בחרוגן לפניו שזו הושיט לנו יד. איננו סביר, עם כל המכבר לגורם עצום זה, שהוא חי מוגדל ללמידה ולהבין איזהו, באחד העניין שלנו הוא לגמרי נורגד או יסודו השקפתו. ואנו אבואר מדוע, מפנוי ככל העוני שלנו, עניין האיזוניות, תקומה העם היהודי, זה דבר על התעודות של המונד' ייחידיים,

וכל תנועת חלוציות מתחדשת הסומכת אך ורק על עצמה; זה בצד' היה מלכתחילה, וזה בצד' גם עכשוו, על יצירתי, על לבניין, טמחיילו מן האסד ועוזלה על הטעחות, שאחילה מוגדרים ופיגורדים ומגיעה לגושם שלבניין שלם. היא בזונה את כל כוחה על יצידים, על פרטיכם, על ארוגון חוטשי, על השתייכותם שבבחורה - וזה גראן גראן גראן את השיטה שלם. הדבר אחד לא שום בכלל זה החגדרו, אלא הם לא יבשו ולא עמדו בכלל על סוד היצירה שלו.

ונבד שזו, אולי דבר חמוץ יותר, אם יש גורם בעולם כיוון, טענין אחדותם של העולם הוא בשבילו לחם חזק, אויר לנטיהם, שבלי ישנות, כל הזריתם מוכחה לחיות קשוריהם ואחיזיהם בחיפה זו של אחידות העולם - וזה העם היהודי. יכול ארכ'ב של אמריקה, עם כל שאיפוחה להחטאות השפעה וועצמתה, להחמיר וליביצ'ב מעמדה בחיוון של השפעה על חלק גדול של העולם, אם רק חלק המשדי לא יחוור חחתה, לא ינטה לחזרה לתובת, לא יאשים לחתנה בראות בה מלחמה; יכלה גם ברית המועצות, כאיידיאולוגיה, כחורה של משפט, מוכחה ולהתפשט. ברית המועצות, כאיידיאולוגיה, כחורה של משפט, מוכחה לדצתה להחטאת על פניו העולם כולו, להשליט את הrecht היה' בעולם כולו. העם היהודי בחרעם עם המפוזר, לא מפני מריבותם חדם האחדת סיסמה בדמות יהודי, לא מפני מירושת היחידות שבחרורה ובתלמיד, אלא עקב החוויה שלו, עקב מאבו מאוביקטיבי. עקב היוזה מפוזר בעולם כולו, בכל ארצות תבל, מכל חלק היבשה, מכל האקליםים ובכלל המשטפים הפליטיים, ועל אף כל הפיזור והביזוק והפירוד הפליטיים, עקב היוזה מאחד בחברה אחידתו לקשר, לזיקה, לעזרה הדדית לעזוב חגורל בכוורת משותפת, ועל אהבתה ובמה, עקב היוזה עכיזו נכס מדרש בחירות הנutan טעם מדרש ומחודש, ישן כוונן אמונה, אבל מחודש לקיומו, אין לו נס, במקום אחד על פניוichel מדיניה עצמאית משלהו, יש לו דגל, יש לו נס, יש לו תקווה, — עם זה מוכחה לקבוצה את עונין אחידות העולם בעניין העומד בדורם עולמו שלו בכל עת ובכל שעה. הוא אכן יכול לדחות את אחידות העולם לאיזור תקופת שבודה אחריו ימות הטמייה. הוא מוכחת להחחד עס הלאים אחורי.

שימו לב מה היא החורה שאנו מחקלים בה במוחנו החזק. התודעה שאנו מחקלים בה במוחנו החזק דוגמת אחידותם של העולם בעדרית חיים, כאשר חזקה אחת תחולט בעולם כולו, והיא דוגמת חזקה של העולם. עד אז אין שום הנקה וצד הדוד המודעת על יסוד אחידות

העולם, וזהו מילא במדיביזיה, וזהו סלא במדיביז, אבל גם לא במדיביז, גם לא בסביבה, גם לא באסלאם, גם לא במדיביז, אין ספרות אסלאם, רשות אסלאם אותה לאין סוף אחד, אלא אם חניכים סבל דבר. וזהו מורה שחוותה את ברוך העולם למן ימינו, וראתה בברכה בזאת בזאת עתה ימינו, סביסיטים שליטם ובגללט אפרה להפצעת נס עט חלק אחר של הפלוט. אבל אין שם היריה בחרות שביעית אסלאם כל בנו אדרט, אין פג'יסות הרצינות של חלק זה עם החלק الآخر, ויש טיפוח הפירוד והחטבאות, גשוגים ים ים ועת שעה: אלה אפרים ואין לך חלק וזכה עם החלק الآخر; הטבוניקה שליהם, איננה שלכם, בספרות אלהם איננה שלכם, השם האמנוח שליהם איןו שלכם, חמוש חלחם איןו שלכם, איננה שלכם, השם האמנוח שלכם איןו שלכם, ישנה החבשות מוכרתת החלטת בין שני אלה. האמת שליהם איננה שלכם. ישנה החבשות מוכרתת ההחלטה בין שני אלה. אולי אני עושה רשות שנייה מרחק כאילו מעולם ערטלאיגים ומדובר במושגים מופשטים. איןני יודע אם אצליח כאן לבטא את הדברים, אבל לא לזה מטה זה מזרחה, זוקבה, מרחיקות לכת הצעירות בגיעה יטירה, רוחנית לניגוד בין התפיסה של העם היהודי על אחידות העולים ובין תפיסת הקומוניזם על אנטה היזמת העוזם חזוי להלוטין, אלא אם כן בדלו היה קומוניסט.

איך מוגלה הדבר למצה? – סתמוד שמאמר אדרט טה שאמדו ב-1947, הם גדרו את הארץ הגדה באילו היתה ארץ כבכל הארץות, ואחותן, את העם היהודי בכל הנזירות. איך גדלו, כבוח איך מוציאים, זה לא עניין אזהר, כי הם אינם גאים כלל לבניית מדיניות וחברתיות. התפיסה שליהם היא תפיסת סטטיסט לא דינמית, שנבלם מה שקבע זהה העורבה שיט בארץ הזה עט, ציבור סרוואת לא עאו כעט, ח'א בע 50-6 אלף צפט, וזה שלם על עצמותו וימ לחת לו נח העזקה, על ידי כך תיעקר רגלי אחד מחלתון חבריטי; גם ערביים יקבלו עצמות, תיעקר רגלי הסדייה. וכך, הם יידעו כי אם יהודים אחרים באירופה, במחוזות, כמה הם הם? – 150 אלף, 200 אלף, להם יש לאפשר לבוא לכך, בז' כה וכח הרי מוכראחים לפתח את המיעיטה. הם לא חוו על האחים שבחלק שליהם, אלא כל החלק המערבי והטל. זה לא, בגדאה, – ובגדאה, אודם "גדאה", החבירים צדיקים להבון שיט לי יסודם לוטר זהה, איןני יכול לספר על שיחות, אינני יכול יכזב על שיחות, אינני יכול יכזב על שיחות ותיזבוח, אינני יכול לספר על עזבותם שוחגלו – אך על פי כן אני אומר, בגדאה הם לא חמיאו בחבון שני דבריהם. הם לא חמיאו בחבון את המהווררות העזותם שחוותם ברוחם החюצת היהודית בעולם נזעם הגה מל-תקומת העזותם

היה זודית, אַת גָּלִי אֶעֱלִיךְ, בַּיחֹזֶד אֲת הַמְּפֻעָה הַדָּבָר הַזֶּה עַל הַיְהוּדִים
שְׁלָתָה, אַת תֵּשׁ שַׁהְדֵךְ הַזֶּה יָצַר בְּלֹבֶתִים, אֲת המעוֹרֶרֶת חַתּוֹת
בַּמְּדָחָקָה שֶׁל נְחַלָּת עַוְמָם סְתִ'תָּה מְכוֹנָה בְּלִים כְּבוֹדִים שֶׁל רְמַץ קָרֶה.
זְפוֹנָם הַזֶּה הַזֶּה בְּזַדְבָּת, הַזֶּה שְׁאַלְמָא מְחַלְקָה, הַזֶּה לֹא דָאוּ זֶה מְרָאָה.
הַזֶּה לֹא דָאוּ מְרָאָה, כִּי מְגַמָּה פְּנִיכָּו הַזֶּה לֹא לְעַצְמָאות כְּבוֹדָת מְטַפִּיחָה,
אֵלָי מְגַמָּה פְּנִיכָּו לְגִידָּלָה, לְחַבְצָרוֹת, לְבָנִין בְּזַעַם, לְמַפְעָל עֲזָם שֶׁל
קְלִיטָה, כִּי חַמְפָעָל הַזֶּה - בְּרָאוֹנוּ אֲנוּ לִילָּא בְּרָאוֹנוּ - יִכְרִיחָה אַוְתָנוּ
לְחַזְקָעָה לְעִזְרָה הַזֶּה, כִּי עִזְרָה חַזְקָעָה מְוּבָּל לְמִזְרָח וְקָדוֹם אֶחָד,
וְכִי חַזְקָעָה חַבְלָכְלִית הַכְּסֵפִית הַזֶּה, הַמְּכִנִּית וְהַאֲזָוִית הַזֶּה, אֵי אַפְּשָׁה
לְהַשְּׁלָא אַקְבָּל בִּיטָּה מְדִינָה חַזְרוּתִי בִּינְלָאָדָם אַסְדִּיק וּמְזַבְּחָה.

אַפְּנִינִי יָחִיע אֲמַה דָּאוּ מְרָאָה אֲת הַעֲוֹבָדָה, שָׁגָן
זְבָדָךְ לְבָדָךְ לְעַמְנוּ מְצָדָךְ, דָאוּ לֹא זְבָדָךְ אֲת הַמְּשָׁטָר צְלָמָךְ, אֶלָּא
שְׁמָדָר אַחֲרָיו זְבָדָךְ בְּאַלְמָה בְּחֹזֶק חָרָק שִׁיחָנָלוּ לְחַלְמָם אַחֲנוּ בְּאַלְמָה
זְבָדָר לֹאָט לָמָם מְלָחָמָה, אֲוּלִי מְלָחָמָה מְעַזְּתָה, וְאֲבָד דְּבָרִים מְלָחָמָה שְׁעָדָה
וְעַמְזָד עַל כַּפָּת הַפָּטָה, עַל כַּפָּת הַזְּרוּעָה, עַל כַּפָּת לְעַתִּיד לְבָזָא, וְהַדָּבָר
הַזֶּה מְמִילָא יָעַמְד אַזְחָד בְּבָרִיחָה עַמְלָה וּבְנִזְבָּדָד לְאַחֲרִיָּה.

כִּל זֶה בְּזֶדֶה לֹא דָאוּ, וְאַפְּנִינִי הַיְו בְּתוּבָם שָׁדָא
זֶה וְאַמְרוּ: רַיָּה לְגַדְתָּה זֶה בְּסֻעָה, זֶה גְּבִידָה, זֶה גְּבִידָה, כִּי אַחֲם מְגִיבִּים עַכְיִינִים.
אַלְמָה הַזֶּה טְרוֹשִׁים עַמְזִיקִים. הַזֶּה גַם הַתְּגָלָז בְּמִזְרָח פְּאַדְוָת, הַזֶּה הַתְּגָלָז בְּעַתּוֹנוֹת,
הַזֶּה הַתְּגָלָז בְּאַמְעָם יְהִוָּה, בְּסְדַבָּרָן שְׁל יְהִוָּה. כִּל זֶה אַיְינָה מְרַכְתָּה
לְהַגִּיא לְיִדְיָה דְּבָבָר, כִּל זֶה אַיְינָה מְזִכְרָה בְּזֶדֶה פְּנִים לְהַבָּיא לִידֵי נִיחֹזָק
הַיְהֹוָה. אַפְּנִינִי לְהַטְהָרָה. אַפְּנִינִי יְבָרְלִים לְהִזְרָה נְגַד חַזְיוֹנָות וְלִימָרוּ עַל
יְחֹזִיקָה עַם מְדִינָה שְׁדָאָל, אַנְדָּר יְבָרְלִים לְהִזְרָה נְגַד חַזְמוֹנָיִם וְלִסְמָרוּ
עַל יְחֹזִיקָה אַחֲם. אַבְלָזֶה יְגַזֵּר מְחִיאָהִים הַמְוֹרָהָה פָּאָד, שִׁיכְבּוֹלָת גַם
לְחַבִּיא לִידֵי תְּחִפְרָצִיזָה פָּה רַמְפָה, אַיְינָה יְזַרְעָאלָם מִזְפָּה פְּרָאָג קְרָבָע
שְׁלָכָה בְּלָלִיאָה. אַיְינָה יְזַרְעָאלָם מִתְּמִינָה לְהַלְכָה זֶה מְסִכּוֹת כְּרִחְקָוָת לְכָת
פָּאָד, אַחֲרָזָזָת, הַבָּל יְחַכָּז. אַבְלָלָא אַנְדָּר צְדִיקִים לְהִזְרָה מְעֹזָזִינִים לְרָחֹוק
פָּה אַת הַקְּצָעָה לֹא אַנְדָּר צְדִיקִים לְהִזְרָה זְוֹקָטִי הַיְזָזָה לְנִיחֹזָק הַחוֹטָם שְׁעָוד
קִיְמִינִים; לֹא אַנְדָּר צְדִיקִים לְהִזְרָה מְעֹזָזִינִים לְעַבְדָה שְׁתַחְבְּדָנָנָה לְאַפְּנִינִי
לְהַתְּקָבָה בְּחַזִּית הַבִּינָה לְאַזְמָתָה. אַבְלָלָא אַנְדָּר לְזַעַת חִיטָּב, אַת חַזְוּמִינִת חַגְבָּד
הַטְּפָזָן פָּה. עַל יְנִינָה לְהַבָּין מְדֹעָה כָּאֵן כְּפֹרָת חַבָּום וְעַלְולָה לְהַפְּעָר תְּהֻמָּה
עַוד יְזָהָר רְחַבָּה וְעַמְרָקָה, וְעַלְיָנוּ לְהִזְרָה אַזְמָזִינִים לְכָךְ.

אין להסביר איך דבר המסתויים הזה, מדוע זה
קרח, דוקא בא'כיה, ומדובר זה פרץ דוקא בזאת 1952, ומדובר זה אבל
ועובדה כזו כפי שקבע - יש גם לזה כמה סברות מהקבלה על הדעת,
שכלל את מהן יש חומר שודך מספיק. א'כיה בלי ספק היא החוץ
המשמעותי ביחסו מכל הארכז'ות חונדראות עמי'ו בשם של "חברימוקרטיה
העממית", במשמעותה היא המזרחה ביחסו, בחברות שלה, ובמשמעותו שלה.
זו היחחה ארץ עם שם חקלאי' דחושי' מפרוח; זו היחחה ארץ שם אחרוז
האנט'ם המשכילים היה גבורה, זה חמיד וחליל וחשכה עמדו בה תמיד בדעת
בגדת'ה; זו היחחה ארץ חברימוקרטיה היחחה בה ממשות היה, אמרה טהו
בחירות של כל פרט ופרט, על כל פוניט, על כל פרט טכני ובעל הכרה.
אין להשווות שבין זו את א'כיה עם פולין, אין להשוות מחייבת
זו את א'כיה עם רומניה, אין להשוות שבין זו את א'כיה עם הוונגריה,
בל שכן עם אלבניה, קשה לראות אם היחחה כאן אבנה איזור היא של
האובלוט'ה, שנחתה ונבנתה ממסדר החדר. אפשר למזוא אכבות וחוגבים
בארצ'ה אחוות, אבל אם לא לדבר על צורת החלסנו', אם לא לדבר על
המסטרך, אם לא לדבר על כל מרכיב האניז'ים האנושיים של החלסנו', כי
אם לדבר על העם בשדרותיו הרחבות, הוא נפצע קפה בחום אנט'ה וברוח
במשמעותה הגדת'ה. המשך עוד כאן תמיד בפני הפה של בלימה, של
המחלשות, ובפני הכרה של החגוזות והצדוקות, והוא זקור לסייעיהם
לעוזאלו. הוא יכול למזוא את המשער'ים בחוץ, אבל הוא גורף ממי לא
לחפש אותו גם בפוניט. וזה איזור טכסי שוחח בכניסה מדרון הקומוניזם,
וז אינז'ה חרבלה מעלה בחובב "עוזי" בזורה", גם אם זה היה במדון
מלכתחילה, אז לא היה מטרון קומוניסטי, חיז' מטעדים אער'ים, היה
המסדר האדריסטי שזדקק לזה, והוא מופיע בזאת ומחיה בזאת סטורה.
ודראה משפט שזדה ארץ שאין בה מסורת אנט'ה, אמר לי חבר שאנ'
סומך עליו מאר, בעמוד ילייד א'כיה, חבר שלונו, טכני מאר ומאר נאנו
מכח'ה היז'ה העובדי' והאיינטלקטואלי', סטמאנ'ה 14 לא היחחה שזאת
ישראל בז'כיה, לטעה 500-שנה. דוקא מזו כן, כדי לזרע, כדי
להחר'ה, דורך לדסן זהה, כי היז'ה החר'ה ביחסו בטביל אונ'ים אלה
אשר בטביל קהן האמן על שונאה ישראל, הדג'יל בטענה ישראל.

יתר על כן, לא מן הנמנע שהיז'ה א'כיה ניגודים
פנימיים בתוך הצמלה. היחחה שאליה באיזו דרך ללבוח יש שאלה גדרה
בכלל, באיזו פידה צורין לדודים צירוף טוחלת מהגרורות, ובאייזו פידה
קצת להחיל את הרז'ה. דאייז' דודמא, זוגוסלביה, היה לא טרדה במרדות
המרבז'ה מחריך השק למזרוד, זה לא היה טרדי לטמו, אלא הם עמדו על גדרה,
המ-דז' במדה מזריגת של עצה בגדת'ה טעם קודם כל, אבל גם בפוניט

שלפניהם פנימי. דבר זה לא ניחן להם, וחייב להם האומץ לעמוד על שליהם מבליל פדריך את המסדרת הקומוטוניסטיות הכלליות, מבליל לסתות מדוך המכון של הגשמה הקומוטוניסטים, כפי שתקומוטוניסטים ברוות אותה. זה לא ניחן, כי שם אומרים או מה אחוז איז איזה ברוד. אין כל פשרה של חמישים אחוז, אין פשרה של 99 אחוז, ובמקרה להתייר את הרצועה הדרקו שם את הרצועה, עד שהריה תתקע. והמפטידור את יזבוסלביה. הם כטובן ממשיכים איזה, אבל הם הפטידור או זהה אין סלחם יודע. ויתחנן שפזה נלמד לך. יש אפרוריות פרדוקסליות טראדי. בדרך כלל אונשיים אלה שמחדר יוצאו לגדותם, בתוכם יושבים אחדים שלא רק שלא היה ציונים, כי אם אויבי הציונות, לא רק שלא רק אחד מהם לא היה קומורי, אלא ביום שעמדו על דעתם טנו ערבם ליחדות וכל קשר יהוד. כך שתקבל על הדעת, זה איז יודע. כאשר איז לזכה ספר מצאתי חמיד הולך קודם אל סופו - אני מדבר על ספריהם ליעזיזיהם שביהם יש איזרכס של הטמות, האנשיים והארציות שנזכירות בספר - ואני מחשש איזה איזה: "אי" יי - ישראל. "בְּנֵי גַּזְאִיא".
 "בְּנֵי מלטיניך", "זאת" - זיינטיסט ולפעמים, אם שתקבל על הדעת איז מחשש "רַבִּי" ריצמן, איז פיד הולך ומhapus מה נאמר על כן, ואם איז רעה שטח נאמר דבר על אחר הנזאים, אין לו כל שחר, בלבד, שקר של ערבוות, עמדות גמולדת, ולפעמים גם פניה ארטיות, איז אומר לעצמי: ספר זה איזו זטן עלי, כי איז יכול לקרו שחו על ימך שאיננו בקשר בה, איז יכול לקרו מהו על אמריקה שאיננו בקשר, ואיז מקבל זאת בתורה מסינני, אך איז דוחה דבר שאיז יודע, מהו איזו מה ולכען, הזראינז נאמן עלי.

בטעמם ש הם לא היה אף פום יהודים נאמנים, בשם שטע היה אויבי הציוויליזציה, זה הלא איז יודעים, ברור שטפו עליהם שקר. הם אידטוריים להט כי מזגאש היהודי הוא שביבא אותו לידי כר, והציונות היה כל משימת הייחודה, ובאמת אומרים להם שהם היה אנטישומרונייסטי וזריבי העבד, לא רק שטוהר שזה איזו נכוון, אלא מסתבר, שגם היה דוקה הנאמנים ביזחד דהאידוקים ביוזח, בחלכה הפטוקה, בתורה המוסכמת, הם היה מוכנים לקבל עליהם כל דין, לציית ללא כל ערעור על כל חזקה, ואותם אולי באח מפני שהם היה יהודים. אולי היה בזח איזו השפעה פסיקולוגית, שהם היה אולי אופץ לעמוד על עזת פן העזת של אבירות מיזחדות, ולא מן הנמנע שבאייזה מקומות או באיזה מקום בסותרים האידוניות, החלטת להתייר קצר את הרצועה, היזו מאמינים פלאיגים, שמענו על שביתותם, שמענו על נסiron של מהומות

מ/ס/ס

-8-

בגינט-פראצ'יס
ס. שדרה
27.11.52

doc 0992

ושב'תאות לרוב המצב הכלכלי הקשה והיה צורך לחתיר את הרזעיה,
והיה צרייך לחזור בידיו אלה את השליטה. שם אין יפה רוח, שם אין
פיזור, שם אין דרך אמצעית. אם גורסים כך, אין כך, ואלה שמחסמים
הם תייפשים כרת וחשדיה, ואם פרוסקים אליבא דמתוניות, הקיצוניים
חכימיים כרת והשמדה. אנו ראיינו את חיסול שתי האופוזיציות בארץ
אותה בדולח, הן האופוזיציה מימין והן האופוזיציה שמאל כמעט בעת
ובעוגה אותה צרייך היה את אלה להחל, צרייך היה להבאיש אורה.
או איך מה שאללה משנית פשוטה, סימן החיבור שלחט, ופהו סימן החיבור
שאסור למלחץ כח, מה חטור שאסור לדבריק בחם, האיתן להבשח,
שבדין זו ובארזות אחירות ממילא מ לחבר הדבר מה שלילי, מ聯絡 בדבר
מה פועל, נסוך ונאלה.

(המשך דבריו רשות ע"ש)

פגישת מדריכים
27.11.52

12

עמ/טל

- 1 -

דברד מ. שרת

doc-00992.k

מהז אודה לך שמיד מזור, חגובה של האינספירציה האפל, והעלול בדרך תקירה
ביזה להביא לידי תגובה נאמנה של נאמנות, של חיוב לשלטונו, זאת יהדות.
אבל יש ליהדות ביטויים קאוז יותר מודרגנים, קאוז יותר אקסטריסטיים, קאוז
יותר פנטומיים, על כל פניהם מושגים המופריגים על חזירה שביגלאומית הדוחה,
חזרונות.

רחנן מאד כי זה עוד לא הכל. אז אידענו

ירצחים אם מה שלפנינו זה פרק א' אידחים ותיהה ארגفة או שלפנינו
פרק דאסון של פרשת ואחריו רבו פרק אחר ביקום אחר. הכל יתכן.

בפרק הדין בנאום הקובל שקרתי פה נאמר: ^{אלף} אזהרה לא רק למפלגה
הקומוניסטיות שלנו אלא גם למפלגות קומוניסטיות אחרות. זה עוד לא

אומר שם דבר. לא גנחש יותר מדי, לא גנחש יותר מדי רשות, תהיה רק
אזכורים זנוקה אפילו שהתשובה שנגדו מטה והすべרת הרוחות בפועל שבאים

גדולה גראנו לה הפעיל לריסון קצת תרחייט קאוז. אין לנו הרבה לאפסיד
במעדבהת זו. אילך חנכוו את קולנו, אילך כבשוו את עצמו בזדיין לא

תיהה קולה לאפסידת, כך יחכום אידיען איננו יודען אם הכוונה אחרי
פרק זה, מיד או כעבור ארזה זמן, להתחילה פרק חדש. אידען מדבר מהפרק

זה לא יסתהים כנראה בחוץ העיר פראג, כי יופיעו עוד עדים, ואנחנו
טירידים עוד אן שרים מהם, והעדים הללו בעצם הם אסירים, בעזם הם

אשדים. חבר לבון הגדר את המשפט בשלה- רבעה פסוקים קולאים
וגורבים בנאומו בכנסה, שאמר שזה משפט המונח לא סגורייה. איבת
נשמע בדבר זה? גם סגורייה יכול לאמוד את נאומו. זה בית משפט

המוחנה לא עדות ביעם. קודם כל אין כדי סגורייה לגמרי, גם פדי הקטגוריה

הו רק אסירים, נאשמים, הם רק אסירים על פשעיהם שהם נאשמים על המשעים
האלה, אבל בדיןיהם מסתנעים בהם כדי הרעתה במשפט זה. אבל

היהדים. אידען אמר שזה אסוד, בזדיין מותר דבר בזאת, אידען אמר

משפט, אזי מותר לי אם יושב אסיך שנדרון, אך אנטר לקרו לא לעזיד. אבל
הם היהודים. ודבר פשוט, שום הוכחה עובדת לא הובאה כאן, שום

מסקל, שום ראייה תוחכת, רק דברי אדים מה שם הוודו בעזם ומה שאחריהם

אם ייהו משפטים במקומם אחריהם,

doc 00992 L

אם ייהו משפטיים בחו"ל פראג, לא עי זה אני מדבר כאשר אני מדבר על העם. יחנן שלא היה המשפט נאדרות אחרות. איש מהונן לא שפ לעראותו.

גם אז איזן כל ספק כי המשפט הזה מכובן לילל, זה אפקט בעריה, החודג טבולה פ' כוסלזבקה, המכובן ליאל הרבת יוחר רחוב לרוזם על פניו שטח הרבה יוחר רחוב. ליאת דואגת העורנות, לוזה דואג הרדרו. שם על נידנים אלה יש שליטה מוחלטת. אפשר תמיד לאו מה איזנו רוזים טאנשין יוחשו ולנטה פה שם ידכו רק מה שם רוזים, לא פחות ולא יתר. רוזים שם ידכו במאידות מסויימות די רחבות.

ואז מתחזרת השאלת מושך, האם מה?

ואז זה שופך אוור צווך ואור בלהות על הבירון הזה של גזוזל הנקדחת היהודית והగורם האירוני.

חברים, הענינים בעולם בכללו כולם מושלבים.

אין לדון על שום חופה בגדאל, כיו שאין בטבע חופה נפרדת, אך אין בחברה הטעונית חופשות נפרדות ובחזרות בדרך כלל, שאין משתלבות בחברבה האגדומית. אך אפשר לעקורים מה המשפט הזה מרגע התהוננות למלחמה עזתמייה. אין באיזג זכרים נטעינה פ' העלה את המפלצת הזאת, אין איזג זכרים לכאורה מ' רוזה במלחמות אולמית ומי לא רוזה בה. אין מוגן קווינט זכרים שעני האזדים אריגם רוזים במלחמות. אך אחד איזג רוזה במלחמות, כי איזג רוזה במלחמות. אך שני איזג רוזה במלחמות כי יש לו דרכיהם וחזרות להציג את מטרותיו, להציג את התהוננותו שלו, ואיזג דוקא בדרכי מלחמתו, התהונת שלו איזג דוקא תחירה במלחמות, יש לו מה לנצל בעולם זה ולהיבגדות בעולם זה בלי מלחמה. אבל הענין הזה איזג מעלה ואיזג כוריז פ' רוזה במלחמות ומי לא וגם לא אמלה ולא סוריד אם היה מלחמה או לא, מה שקובע שיש פחד מפני מלחמה, שהמלחמות היא סבנה קיימת, היה אסדריה ויש לעראות ההכרונות.

במלחמות אל רק זאת מזמין הגורם היהודי

בחלק החבל הוא בצדון יחיד בפיינו. אין צוד עט, אין צוד מיטוט. בשום מקום היה שידמה בפארגויה גורלו בצד הדקע הזה לטראגדיות האופנה את אקבוץ היהודי. שם ישנו לפחוות שגים ורבש מילוון יהודים, בין שוד וברז לשוגם וחזי מיילוון. מהו מיילוון ושלות דבאי לפחוות בבדיות המז'

וזעדר לפקחת בחזקי מיליזון בארץות שמסביב לה, ממערב. צריך לומר שזידק עשה לנו הקדוש ברוך הוא שלא פיזר את פניו גם בס'נו. החלק הזה של יהודיות הוא אבר לא רק מחולך אלא הוא בדור מגוז האומה, כאילו שפטעו ידו, קטעו דרך, אבל ה'יא עדרין מושלת וקיומת. דבר זה עוז לא היה בחולדות פניו, איננו יודעים אם בדבר זה היה בחולדות עמי הארץ.

אعلن מקובל לדבר על הניחוק שהיה

מן גורלם האיום במשך מאה שנים של אמצעם בגדי תימן. לא דומה ספריהם הגיבו ממש, איך הגיבו - איבג'י יודע, הגיעז. בשתי ימאות בעדן לפניה שנתיים והפליג עמו היהודים במחנה שם בימי הפלחה, ולאחר סדריהם ומחזריהם מדףם אפסדרם, מדעת האלמנה והאחים רום פולגנא וזדריאן, הם הוציאו אוחם בתימן. הם הגיעו לסט. אין דבר זהה בברית המועזות, לא קיימם. גותוק גמוד ומלחפה. חבבו טביחתו גם את נפשם, התברר כי לא דוחה את נפשם, זה בודאי בא כהפתעה, זה ורוה לkusirot גאורגי של האם הזה, קשייה גורף זה שהודרות לו הו ^{הו} מחזיק מעחד.

אין כל סוף שחאלין הטעמץ, ההטבולות,

היא שם הרבה יותר רחבה, ומטייר חנוכה מאשר באיזו ארצ אורה שם מחבוללים יהודים. ואפמ'ר בון, כאשר יש עסוק עם גוש של מילירוגים, אזי הגרציג המרכיבי שלו הוא דבר מה עצום ואי אפשר לדולל אותו. זה עניין לא נתקל טרים, זה עניין של דורות. ומהוניה היהודים חירם בתוךה יהודית קודם כל ריש רזאים גם סימנים של החזרות ההבראה היהודית מחדש, בלבד הדוד העציר, לבתיה הבנשת באים אנשי עירדים. ואחם יודעים הייטב שבחי הכנח בחלק הכל ההורא. זה המיגש היחיד של היהודים. וזה לא פheid דוקא על הזרורות, אם כי אין זה פסול בערבי, ויש להבין את זדקה והרשיות העמוקים במקראים אלה. זה פקיד על רצון של יהודים להוות יחיד, להרגיש את עצם קהפני לאגורל, מאוחרים, אחיהם איש לרעהו. ופעלו כאן כמה וכמה גורמים.

פעלה כאן עובדת היז'אה של יהודים כטקט

במרבצי אירופה, פעולה כאן מאיימת עם ערי המפלגה של יהדות אירופה אשר קודם לא ידעו עליה, פעולה כאן הלאיטה בדור ברית המועצות באזורי האביבות היפות, פעולה כאן העזברת של שטוף מעולה של חלקיים גדולים של האוכלוסייה

פג'ישת מראים
27.11.52
דבריה מ. שדה.

15

עמ/עמ

-/-

15

doc00992.n

הלא-יהודים באזוריים מסוימים עם תלייניו היהודים בדרכים ובמקומות, ופעלה כאן מעת קובל אזרח פאלאות ירושלמי. כל הדברים האלה יחד, וברור כי אונסם עוזלים את עצם, מה היה על האבוד הזה? היה מלחמה אחת ליחידה אך עכבר בזולם שבת פמילא העם היהודי כולם היה במלחמות אחד, לא בשתי חדיות. בזבזונו
שמוראה, על כל פנים אצל אנשי בני גדר, מלחמה שבת העם היהודי היה הרבה
חרב איש ברעהו. אף בעוצמי השחתה, במלחמות הטולם הזה. המלחמות הדרומיות
לא היה כמו מלחמת הקומת מלחיננה זו, אין סתור על בראhestot של החקק הזה
שא מallowה, שטבוחה בחוץ גפשו. יש כאן בעיה, יש כאן טעות שם מין יהודת לאבוי,
ונשים זו לא נאמנים, וזה יש להשיק מסקנות, שתו מסקנות אשר מתחדשות בחבוקיהם
אחד, מסורת אחד להבחד, להרחק, לנתק קדרי גוף, אולי גם לעודד תנועה כזו,
אולי גם לעודד חנוכה בזאת מגד; אך לא יהודים, אלו רק מושגעים, רק
דמותם עמיים.

הנזה עתה, להזכיר שאמנם האומלחות הגדולה

הרחבה מסביב לאנטזיטים, אשר בצדקה אזרויהם ואולי כבד גנדוטים, ובמידה גרביה
זהה רחבה אולי כתדים להיבדק. אזראות הצד אטרליות והם אינם לפניו.
לא מזכירם הדברים להגיא להתרחבות מלחמת המש, כדי שאלטן תקם, מרכז אשל
אננו מrown בסיזרים אפרוזרים, הנבען לכת בכיוון שמלחמות כלין עד מלחמות
יסיק מסורות מדורות מאר מירחן שיש לו, משוזן שיש לו לאחיד. אך מזכרתם
להגיא הדברים לידי שואה. מחוך נטיון לבורן את פני הדברים ייזקע לאומתינו
פוך מאר מדורים ואר דרום שיתה אד חיוובי לאנטזיטים האלה, אך טונאלטן זה
חפאל מעדר טילידי. למה לא לו לא להקל און המלאות אם יוביל לאיטה זאת מראט.
יש רק בזאת כיחסים, במסורת של דור זורחות, צביר לחוקין מושך את הבזוד הזה
אחרת כחוזך, אם כבר לא כבוגר, כטוגל לבגדה, אם עוד לא פאש את בז.

אם כל הדברים האלה איזם מסקרים, אז יוביל

באחד הסבר דושן, ושווה שגי אלה ארונות סותרים זה את זה, הם מתגנבים, מחרכים
זה על גבי זה וממתינים לחטיבה אחת. אזי יש גורם עדרי בטורה שתיכוון אוולי
הגיאת העעה לזרוק לו משחץ, להבטיח לו אהנו, לדמו לו מטהו. יחנן שנזה יש
חולוק עבודה, יסחלה בוחות, אולי זה הוטל על ידינו מסוריות ולא על כלו,
אולי זה חלק אמדיניות כללית, אין לדעת.

בדבר

זה יתכן מפוזר זהה, האם זה פקרין? יישאר הדבר הזה בלאי מושבר ומחר יהיה
בלוי אחר ונטרך לחפש לו הסבה אחרת ולא גרי לא מבנה המבוקש.
לפושט... כאן פועלות שיטות, שיטה המכירה כל דבר ווועגה, אם כי לפדי דעת
הצדק לה מוכילה למפארה. כאן פועלות שיטה הפללה מופר, ואשוללה שיונה.
השיטה הדומה, אקלודות היסודות שלה, אם הבירערם, הגלורום המאלת הם
רק תזבחה, הם רק מסקנתה.

ראשיתן לא כובל לאסביר את הדבר הזה אם לא גבול את שרטוי הדבר.

שניהם נורו לרגע טלא היה שטח פדרה גלויה,
את נורית הרחבה,
האם אז אין לא צומדים בקשרי מלחמת, אין לנו מלחמה לחמים ולמאות אל נס-
הפטן אל נס הנורודן אם תחיה גשנו או תמות נפצעו, אבל אין זו לחמים
ולמאות. אם זו תחיה ארץ חרות אגדית, חרות הארץ או ארץ טבود האגדת.
ואנו יכולים בלב פקם לראות איך הסילוק הזה של הסוציאליזם, איך הפליל-
הוואן של אהבות, איך התהאלאות הזאת בערכות העצמיות התחלתיות של נס ג'ודם
האם אישיותו חפשית האוני נוער בארץ, מטודורם עירני חזרנו מזאכיהם ונאנ-
חריותן דלהת נס רך בשתה בחירותן אלו נס קרבן רך פלא נס עליון פלא
של מדיניות מקצועית, מזגנית, מדינית או כלכלית? אלו לא גרד לארץ
הדבריות אלו גוזן באיזיות ראשם ולא גמוץ דגל רחבה במקצת זו?

אם מעה דבר זה, אם דעתה גמלת נס כו. כו
ה'ג

אנשיותו בזמנו בית הדין, זה אידך רך להדרות לנו עד תיבען ואנשך לא נס
רזה אידך לחת לנו את הדריפת ההדרותה לנטת אמצעות חזאות, ותאפקות שגנו
פם לחמיד דרכיה לקבוץ לעצמה או חזותה החברתי, או הקרווניה שמיינט-
לעם ואריכת לאטייך. אנטגונית מונטורות זאת, שגיא לא רך. שוללה אל נס דלה-
מה שחותם החותם, וכל מה שמחזק בתה.

כל זאת דבר גדול בתיסכורה, היה מונען.

מהפכה זו בישרת הרבה, הבאה הרבה, דאגה בהרבה. היה היממה כאותה הזורה
הպורנ-הפסנוד פיניט, פדרה פדרה מלא הוז ווז בפני בני אדם, כנראה
לא מהעולם הזה, כאילן טרייך ירדן לארץ, וזה האיה אם בלבבות, וכידין
אנפיהם הולכים לאורכו של הזרע הזה. ובאו, כאשר פולח זיק ונצלב, גדרה
לך שאהה עד דזאת אורכו, בזען שאין אלה דרומה אורכו, הוא בנה חזון ולא

27.11.58

דברי ה. גראט

ט/פ/ט

- 5 -

17

doc 00992.9

11

ארצוי יידח אם לא נטה מטה חמור, וזהו

"ודע אם כל כך קל לנצח את הסדרה הפלודה, נתהו מירח החותם. גם הוא רוץ מהנשאף לנצח מה שאלתagi לאגד האברת העניין".

אז' רצתה לשבור למסגרת ציליך להסיק

זאת, קורם כל בשיטת הצבורי הפלודה. חזרה אולץ לחפשו, אבל אין הדבר
לחזור בפרק זה בחזאה ממשה זה. נראה לי, נפער כל מה שיט בזיה לזכור
בפרק זה אמורי, על כל פניות היריחי בסוג לומר, גם קודם לבן. ותמידו סבב
רזה להציג כראשונה ובכרצה היא מלחמת-גבורית-רעיזית-מידיגת-פיגירית
בפומוגרים. (מחיאות כפיים סודיות). אבל מלחמה, מלחמת תגופה.

ברור, כי כאן שותת דם, לו שאנו יוזדי,

כאן גדם עלבו נעם יהודיה, נשתה סדרון לחשיפל ולחשמי אוזן וגרם
לו עלבו נקודה היורה רגינה שלז, בנקודה גורודת הלאומית. השידוד
היא לפנים האומה ברודנו, מיד היה לב האומה. זה הרעל טעם בלע ודוחה לי
זוקרים

קייננו. כלל לאום הגועך זה שאל כנימה קה איזריאנגל עט
מטחנו של הבאות הטשטייניב, טר פרשעט, טל השומרים והקונדרים וט
גדנו אלה שטומכו פה, או שלא העזיזות לנעת נגדם בשפה ברודנו, לכודת דר
לנו בגורם יהודיה זה. אולץ רזאה לנדחן מלכת מרד זילא

ולקדחה מזאה, כי לא חביב לסתור, מנג' שקדם כל גיא אקסה שטוטה
מלז יתבן דבר בזה שאדישים, לבואיה גודרים, אונדים משכילדין, כי הרכות,

לא פראי אוט, לא אכרים נבערים מזעם, הם אשע אשע זאע אין לא אטיזט
הנסטה והНЕМАה מבחינה מדינית עם הסתת היטלר, גאלם, שטרויכר, דיזההיגן.

לא נאמר שטודברים גודרים מאותם המדראים. אז יודעים מה הפטירא אלהוניה ש
גיטLER, אין אנטים אלה מהו פוג, אל גטה, אין לנו גזין עם שטוט געדן בטהירות
שכזאת פוג בענש, אפליה. פה יש חשבונו קדר, מה יט שיט מהוטה, בחינה ידענו
מה זאת הדבר וזה יכולות לחיות הרגה יוזה גראזת, אך מהחינה יזבזת
זה הרגה יוזה חמור. האילו הירושדי שבדבב הוא איזו, מדויק זה, מדויק

סגירת מרצים
27.11.52

עמ/טל

- 7 -

18

דברי מ. שרת.

doc00982 R

מחאה בזיה של אחיזה עצנים, פוראנה בזיה

פוראל כאן. יש מדווחים בדבר, יש אף מדווחים צפוגניים בדברים, באולם מזמן
עדכש אח המאזן ובאו לידיו מטקדות, ודברם בזולם, סוציאליסטיים קגאיים,
הגיעו למסקנת סופית של שידרה פרוחלתה, של מאוזן שלילי. קראן ספרדים,
משום מה מסטטמים אותו אקלז, של קוינובייטים קגאיים, מה עבר עלייה, מה
הם דאו, אך בא היטלר לשפטון בגדרניה, מה גוד לבר? קראן ספרדים מה
נשיה בתחום הארץ היה, שמיין מה, אומרים, מה מספרים, אונשיין קהן שמיין
לא אלה שכותבים, לא אלה שבטוחים בשמה דבריהם, אלא שמיין שם.
זו אדץ גדולה, מדינה עצמה, עם כביך, עם יכולת ייצור כלבי ארגנטינה.
אבל מה עשו מזה המשטר? אע"י נאבק מהם החגבות החמזרות מארץ האומנות
עליו. אריגני רבול לומר כל מה שבלבci. ■■■ שוו רק בנסיבות ברוח זה, פה
באדץ, משפט של מפלגת אחת וריבית ובען לא אחת אחרת, משפט פה בערץ שבע
לועידה בזאת המכונסת, כל הגאותם מוכרים מראם, מבודדים ומושדים
על ידי אונרגן מרכז. שום ויזוכות אמיתית, שום גבעת דראט הפשית במלתינו ותבוצתנו.
שען לבם אשטר אשר איש אדץ רveal ללמד את בז מה שהוא רז זה ללחדו.
יש טיפוס אחד ויחיד ואותך של בית סטר, ומדינה קובעת מה ילהדו שם.
שער בנסיבות משטר אשר כל אדם הוטבל עט בדרות ורוצח לבחוב, אדיין
קודם כל לטעול את עצמו, מה שאנו אבחוב אם זה בחחאמ לכו אן לא.
הוא לא יכול לשאול את עמו מה רצוי לכו, מה המחשבות המדומות במוחו,
מה אני רוצה לבטא, מה אני רוצה לתביע, אל שואל את עמו מה רצוי
ומה לא רצוי, מה לפט הכו ומה לא לפט הכו
או תחזרו לכם קומפוזיטור המתהלה ומתחלת לנסר במוחו מנגינה; הוא מתייחס
לייד הפסנתר ומתחילה לפתקה לחשוף על פני המגעעים, אך כאשר הוא שומע את
הצלילים הוא נבהל ומפסיק: זה אסור, זה קוונטרה-רבולוציונרי, ועידת המפלגה
חלא החלטה #מהי המודיקה-הרצויה...

27.11.52

10

(19)

doc 009925

יושבת כאן ענדיה וחבריהם משוררים אחרים. בńיה שינהה

בארץ משטר אשר בו, כאשר חברה כמו ענדיה או חבר משורר ידרשו לכתוב שיר, אולי הם יודאים כי השיר לא יודפס בשום עתון, כי אפשר תמיד להצדיק את הדין ולמצוא נוקים ששיר זה - גם אם הוא איינו כלל וכלל שיר פוליטי כי אם אף ורק ליריקת טהורה, השטפות הנפש - הרי הוא יוצר הלבי רוח כאלה שהם מנוגדים למשמעות, מנוגדים לאחדות, בסופו של דבר הוא עשוי להביא למלחמה אזרחים, לחורבן וכי יודע מה עוד ומשום כך צוין להאניך יציר זה באיזו. ובכל זאת הם רוצים לכתבו. ואחרם יודאים מה הם יעשו אם יהיה משטר כזה בארץ? הם יכתבו את השיר ולאחר מכן למדו אותו בעל-פה יקרו את הניגר. ובאשר ייפגש אחד מהם עם עוד ארבעה-חמשה חברים, הוא יאמר להם: אתם יודאים, חיבורתי שיר ואני רוצה שתשתמשו אותו. והם ישמעו אותו וילמדו אותו בעל פה ולא יכתבו אותו מפחד, מבליל שינהה להם בשום פנים ואופן הבתוון שביניהם איינו אחד שימסור אותם.

איינו רוצה להאריך בדבריהם. ובכן, אלה הדוגלים במשטר

זה, או שהם שוטים, או שהם נוכלים, או משומם מה הם מקווים (כפי שאמרו ביחס למשפט) כי זה זוחי אמרת; הכל היהאמת ורק באמצעות היה איש אחד, אשר משומם שהוא חבר קיבוץ מזרע הבהיריו אותו לרמר דבר שקר. הרי זה דומה לאותו רבי אשר השבת תפסה אותו בדרכו לביתו, והוא עשה לעצמו ארווי שמות וסידר שמיין שבת ומשאל שבת, ואילו באמצעות הקביש עדין חול והרבי נושא ואיינו מפדר את השבת... אפשר לחשב שבdemokratיה עממית שהם יקימו בישראל יהיה אחרת. בזאת כך, אבל בdemokratיה העממית שהם יקימו בישראל יהיה אחרת.

ומה קורה בינהיים? שימו לב לבדוז הכתוב ונזכירו

המודר. שאלו את עצם: איך הוא הרעיון היוצר ולו גם היחיד שיצרו חברינו אלה מאז עלו על דרך זו והחליטו לסתור לאليل הזה? שאלו תרומה אחת ויחידה שהם נחנו מזמן שהיה איתה. אם במשה ידועה יש להם חלק בהקמת הפלמ"ח - בשום פנים ואופן אין להם זכות יחיד בכך. הרי זו הייתה הטעונה בשטח שעוזר היה להם משוחף אתנו. זמן שהם פרשו מאחנו מבחינה מדינית, אידאולוגית, הר' לעומת החלק שהיה להם עדין בימי מלחמת העולם הקודמת בהקמת הייחדות היהודית הנאשננות, יתירונות החפרים - בבריגדה כבר לא היה להם חלק. אין זו השאלה שה היו חברים שלהם בין היידי הבריגדה; העניין הוא

(20)

שבחור בלא, מפלגה - אילו היה הילכה כמותם לא היה חבריוודה קמה. ויקח דוגמה הרבה יותר גדולה, גדולה בממדיהם בסטרטוגזים: אילו היה הילכה כמותם לא היה המדרינה קמה. אין זה אומר כי הן לא שפכו דם על קוקומ אמדרין חזק, שלא כלחו בחתיפות, שלא כמו מוחכם מפוזרים מחוננים להפליא; לא על כן מדובר. האם אין הם אנשיים כארנו, אינט בני הארץ חזק כמותו - לא על כך מדובר, המדבר הוא לא על פרכו האיש שכל אחד ואחד חבריהם, אלא על השדרר, על המדיניות, על השיטה, על האוזן של המפלגה, למה אלה מביאים.

בניהם כי נשכח אם הריב שהיה ביחס למדרינה, ונשאלה אז מה

בחלוף העבר; הלא היו גם בין חברינו אחדים שלא האמינו בהרבה למדרינה ואמרותם

היתה בירוש ללב. נשכח אם הדבר או לשם על רעם של פזיאו למדרינה, מהו הרעיון

ולו גם הייחיד שלהם הגוֹגָם מהי החרוּקָם בעודי האליה, קליטתה, גבאו, וחקאי

המלךתי, בקשרים עם הגולה, במיטוּזָם זהו חזיוּן של סילוק שכינה גמור. מDAO?

וזו שדי טענית: קורם כל מפְּזֵי שם הלבן אחד. אלוהים אחריהם דבר אין להם עם

כל המבעל הזה; ושם, ושם, ושם אולי הביטוּם העמוק יrotch - מפְּזֵי שאלווהים תחריתם

גודרינו על כל מחשבה עצמית. זו שיטות, זו מה טהן דושניט, אלו הן מכות

הפולחן מהזא: לחדר לחשוב, לחדר לחפש, לחדר ליזור יצירה עצמאית, לא

רק שיפת, להסביר, להגן על מה שנגיד. משם ולמלא אחרינו. זו שמילא נמיין כל

מחשבה, טעה את הרצון, ווותך כל איש גיבור לחדר לטרם לב, זה פריטה מה

הפרדרות, אה מודרך הלב לרוץ אגבוּת ביחסם של זאנדר לעדיין האכל, למיעיד הפוצלים,

לדבר המהכחה... אין זו רק ססְלִפֵּ, כי אם בוקע פאיקון בו הדריך הנעלם אל הסבונות

במוחן של העזה, של נוכנותם לארבן, בזובן של יכולתם ליאזר דבר אחד לפי המאורים,

לפי החזון החופשי וביחור - מהפכה לשם הרוח ולו, לשם שיפבוד אדם, שיפבוד

זה עוד יותר. צגיח שלא היה בא הזרועה הזאה לחיכוך, וגוניה של

היתה מזחירה אורהנו הסטודיה האמויה עדין בזרפלוי הצעיר על סה טערן

זכון לך, מפְּזֵי הקכיבור הזה - היהת/^{היה} שלבו לשבע בחיבור יידיים? הנה

לא היה צריכה לזרוח בזה אם הטענה החינוכית הטעונית העזקייה שלחו כאן

יש קראת חגר לאסלאמה להחזרה ולעמד אל הנזע, להרעורה ולהרשות. בבדודן

איפני מכך כאן שורה של זימוקים; אך מחדן את זה מזכיר עכבותו ב"דבר"

וב"הדור". ואה הנזומים שהלמיין מגדון רשות הטעלה, החדר נמיר, חבר בבורן

ובם החבר לננה - חמוץ בחם גיתדים זוקדים והוכחות לוכבים. אני אף מוכת

לחות רק רעם לכט' זה ולבזע פארבן בלבד יולד לו ומכה: להשתחרר מארונו חביבן

של נחיתות שטיח דבְּזַה זוגענו בו לאוֹזֶם הדגלים ב"עלם מחר"; אם הדבר אולם

הchod, אבורי לאחר זה.

27.11.52

21

21

היתה תקופת שבת ירדת אשכחת ימי הביניים על העולם.

בתקופה שבה הלה חסכה זו לרדת, היא היתה "המהדר". מאות שנים עברו על העולם בחשכה. האם בני אדם הפכו אז לגזרי לחיתו טרף? לא היו גם ערכיהם חיוביים? שנוארו באותו תקופה? הרגשה לא לימדה ילדים קרווא וכתו? היא הפיצה השכללה. לאורה אפשר לוור: מה יש לנו מლטיטים? אותן איזו חורה חבויה, נטולת כל רוח חיים - בכל זאת פלדיות אותן קרווא וכתו ותלא דבר גדול הוא למד קרוא וכתו... נראה לתוכם של הדברים, נראה לפאותם, לחוש את הטופיה: מה גורל נפש האדם, מה גורל הדמות האנושית, איזו דמות אנושית נזורה בחוצה מה כרך, מה הם החיים, הבדאים חיים כאלה, מה המחד שפשלמים - הבדאי לשלם מהירבוז? כמה דורות יעברו בדרך זו על גאולה העלמה, מהי חותם הראוועה, מה היה חופש? כאשר כל העולם יהיה בזוז? ומה יהיה בינתיים על העולם הזה? האם על נקלה יזוחרו ארונות גדלות, קפיטליסטיות וטוציאלייסטיות דמוקרטיות? מה היה בינתיים גורל העולם - פאצ' אטום? ומה היה גורל העם היהודי? איך אם העם היהודי ואין היה לכשוו חתח אשר היה קודם לא כלום? האם איזו מפקד עולמית גזרה עליו, איזו מפקד עולמית תיראה לו, נחנה לו איזו משפט הבחזית זו - או יהודים החעוורו בעצם והתחילו קודם כל להתקהל, לדבר איש עם אחיו זלחת יד למאצים המשוחפים? שעוז בנטשכם: היכן קורת הדבר ומתי? - באומה דוסית ובימי הצאר. שעוז בנטשכם לרגע שהפכה זו, במקומות להחזרה בשנה 1917 הייתה באה בשנה 1906, ואולי כבר בשנה 1881 (כבר אז היה גלוויי מהפכה ברוסיה) והייתה הולכת בדרך זו. אולי זה היה קורה בשנה 1906 השפוגנים לא הייתה אז עלייה שנייה ואילו זה היה קורה בשנה מאה לא היה ביל"ז והעדי לא הייתה מתחילה כלל. מרוע אנו, כמיוט בכל העולם, מפוזרים, מפוזדים, חסדי כל, חסדי אונינים, יכולנו להיות לכוז? לא מפני שהעולם כולם מלא אהבה לישראל, כמו שלא אומר לאחר משפט פראג שעולם זה הוא בולו מלא שנהה ליהודים; יש כאן מדיניות משבת ולא ביטוי של יחס טבעי הבא מאלו. יש כאן שנהה של יהודים וגם אהבה, וגם אז הייתה שנהה וגם אהבה. עם כל הדיכוי והעדיפוץ שהיתה ברוסיה וברומניה - ובוורדי גם בארץ אחרות שהיה בהם משטר חזוף - נחינה אפשרות זו מפני שהיא הייתה ניתנת לכל אדם אשר רצה להחגד, להחבטה, לפרטם חוברות, ספרדים ועחונדים, לפpoll במשוחף, לנחל פועלות ארגוון ותעמולה, לקים קשרים בין ארץ לארץ, לנסוע לועידה, לנסוע לועידה קטוביין בחוץ רוסיה, לנסוע ליישבות של חובבי ציון ולקונגרסים ציוניים בחו"ל, בבאזל, בלונדון, בהאג, בוינה, בלואן - בכל מקום שהוא לשלו שליחים, לקבל שליחים. היה אקלים שאפשר לעם היהודי לגלות את יzmhor.

איך אפשר להיות איזוני, להיות חברים בחוץ המדינות

ציוויליזציה ולרכז בהתקפות מדיניות הדמוקרטיה העממית? הלא דמוקרטיה עצמה זהה / שיחוק זהה, שיתוק מתקדם בגוף הציונות. בשנות העשרים

גדעתה של איזת רוסיה והציונות שלה, בשנים שאחרי מלחמת העולם השנייה

קטאוז-נגדי פולין ורומניה, זו אחר זו. הדבר עס בחרזה פן הקבוץ המאוחד,

בוחן המפלגה שלנו, המדריכת כיום גוזר בצרפת. שאלתי אותה: מה את עשית?

את מהצתת גוזר בצרפת. מודיע את יכולת לחנוך בצרפת? – כי צרת אייננה קומודיסטייה. את אינך מלמד אותך רק את השפה העברית, את ההיסודות

היהודיים, איזודות וחלוואיות; את גם מהצתת אותם לקומוניסם בפועל ממש –

אתה היא בשם איזה שתוריין לזה. לבני צרת את מלמד שורד בה משטר

דשע ודיבורי ואילו ברומניה ובצ'כוסלובקיה חופש ושוויון. כאשר את מלמד

זאת, הרי את רצתה שם ירצו להנהייג משטר כזה גם בצרפת, ואילו אחד הדברים

הראשונים שיקרו כאשר יבוא משטר מה לא רצתה יהיה, שאח תגורשי ממש (אם

לא יאסרוך קודם לכך, וכי יודע כמה זמן ימצאו לנוחם להחזיק בר) ואת

הילדים האלה יקחו מכאן, לא יתנו להם להגשים את אשר רצתה לחנוך אותם

אשר גושיםו, דיטו אותם לצד אחר למורי. איך את מאהדה את שני הדברים

האללה? שנית, מה עשתה הציונות פן הרבע בנו היא עלתה על

דרך המאבק המדיני, על דרך ההגשמה המדינית עוד בתקופת השחר שלה כאשר

היא לא הייתה מדיניות אלא חלומות מדיניים, אוטופיה מדינית? היא השתלבה

במערכת הגורמים. היא ידעה שעליה להגשים את עצמה מיד, מהר עד כמה שאפשר,

על פניו כדור הארץ הדעת, וזה היא חפשה משען ופנחת אל כל גורם אשר יוכל היה

לבוא לה לעזר, ואם לא לעזר הרי לפחות לה לסלק את הנזק. עוד כאשר

עלן הבילויים לארץ, עיבב אותן סייר אוליפנד בקורסא 3 שבנות, כי הוא

הלו שליטן לבקש בשביים שטח אדמה. מודיע לך הארץ לארץ ישראל כדי להיפגש

בוחם וילחלם; האם הוא היה מעידך המשטר הפרוטי? מודיע הוא חלם על אנגליה?

מה פירוש הדבר שגם מעתבים אמריקאים כאשר אנו מגיסים השפעה ועוזרת

של זו, במידה שנייה לנו, באופן הייעיל בייחור האפשרי, לעזרת הבניין, לעזרת

קליטת העליה, לחיזוק בטחוננו ולהיזוק מעמדנו בעולם. לא חמיד הדבר ניתן

לנו, וזה אנו אתם במערכת. האם אנו ויתרנו על הקשר עם ברית המועצות?

האם איננו יושבים במוסקבה ומקבלים את הדין הגבלוות החפראות ביזור הנכפות

עלינו יוחר מאשר, באיזה שזו מוקם אחר בעולם? יושבים שם, לא מוחים ולא

מחרומים. האם לא פחתנו שעריהם לצירות הרוסית פה ונורגים ביחס אליה,

27.11.52

23

23

A6200992

לא כמו שנותרו ביחס לצירוחנו במוסקבה, אלא כמו שאנו נוהגים לגבי כל הצדירות. הם דחפיהם מן המשטר שלנו ואילו אנו רק מוגבלים ע"י המשטר שלהם, ואנו מקבלים דבר זה. האם ישנו דבר שלא בעשנו, דבר שלא הזמןנו אליו? האם בಗל ששה שלא עולת על דעתם לעוזר ולשלוח אלינו,apseיך את הבניין שלנו, לא בלא עדר פעמים לזרזינגן, בשעה שאין לנו אף פעם, במובן ידוע, אפשרות ללבח למוסקבה? מתי התשובה לזה, מה במקומך זה, אם כאן נאמנויות ציונית, איפה כאן נאמנויות פועלית לבניין המעבד העובד בארץ, לבניין ההתיישבות העובדת, לאלו העליה, לחלוואיות? שדר אמשים אלה שליחים למצוא משה סאלנסטן חלוואי, האם הם שליחים את שליחיהם לרוסיה, לרומניה? מה השקר והזיוף השחצני הזה, להאביע בכונתו גגד מלזה ואחריו כן, כאשר המלווה מתקבל, לעומת שער קצה ובוחינה שפוכה על החלק שלהם ולקבל כל מה ש.cgiיע, ואם אפשר - לקבל גם מה שלא מביע, ואחריו כן לאביריך שזה שעבוד... מה היישבה הזאת בהסתדרות הציונית, בהנהגת האירופית, הקיימת באירופה אך ורק מפני שגזרה החפטנות משטר הדמוקרטיות העממיות, ושם לקדש ולנשא את משטר הדמוקרדיות העממיות בכל הזדמנויות הבירוח ולא הגיונית. ואנו צריכים להתגרז? אנו צריכים לדבר בשפה דפלה? להתקפה, למחזן לגילוי כל הסתרה, כל השקר, כל הזיהר שבaeda זו, להטרדה בלתי פום, לדחיקה אל הקיר בכל הזדמנויות בקרבת פועלים ובזועם, להתגרות רעיזנית בלתי פרטקה? איינדי יודע מה נציג; אה עצמוני נציג את הנורע שלנו נציג ונבצר את העתיד שלנו. מדינה - וזה יחסים ביןלאומיים לא במלחמות האמת; אה קולנו נרים ונזקיע; לא נאבד אה שיקול הדעת, לא נאבד אה שווי המשקל; נשמר על יחסים כמה שך אפשר; גדריב, אה נשמר על יחסים; נטה ונטקי ונטקי ונטקי על כל במה, אך נשמר על יחסים. לא בחייא-דאשון להיזתק, לא בחעורר לרצות מלחמת עולם בغال זה; להיפך - חרוד לגורלם של אחיהם, לא נעשה אה החרדה הזאת לנו קברע, מבריע. מעולם לא היה האיזוגות נשמע קודם כל להדרה היהודית. זו נשמעו קודם כל להדרה היהודית לא היינץ מגיעים לכוח שיש לנו, לאוtro שעד, והיהודים היו נשמדים בין כר וכר.

כאשר אמרתי בכנסת "כל חרדתנו לכם", קרא לעומת'

ציילינגר: "מדובר לא בשמעה חרדה יהודית", כי הלא הם בידיהם, הם מפרפרים אין-יהודים ורוצחים להיזהר מלתקוף את "הפריז" שמא ישבור חמתו על בני החדרובות. בימי הגזאים היה ויכוח כזה בגיטו ובעיר, אם למודד אז לא למזרד; אין אני מאמין, אולם הבעייה דומה. אין לדעת - הנסיבות מאוזדותן. ישנו בדיקן אותו סיכון שיבולע להם מתחיקתו, כמו שיש פיכון שיבולע להם מריגלו. שימו לב הדברים: זו כבד לא צעה. מאי שקמה מדינת ישראל, חלילה צעה יהודית. זו כבר איננה דעקה שבר, זו איננה עבירות, אלא דבר שקול ומדוד, חזק ובטוח, של מדינה עצמאית.

וזאי בלייתם לא מעט שעות ביוםם האחרוניים על יד המקלטים וسمעתם את "קול ישראל". אינני יודע כמה מכמ' הקשייבו לחששות הערדיים הגדולים בעולם בערב הראשון והשנוי, וכמה מכמ' שמעו כיצד תחנה אחר תחנה הוודיעו מה ענתה מדינת ישראל להחברות של משפט פרואג. גם זה היה בפעם הראשונה בהיסטורייה. יש עכשו נושא ממש מכך לנאות היהודית, והוא אכן לדבר. הוא אכן לדבר כבודם מדינתי, אחראית, שקול, שאין לו כל רצון להרים אשורים לשום הענוג של הריטה, כי אם להיפן - יעשה הכל כדי לטרור עליהם, אולם הוא יעמוד על כrhoן, יעמוד על כבונו, ואולי אף תחיק לו השעה - גם יכול אתה עחידן של העם.

ברצוני להודיע רק שלוש הוודעות: א) נציגי סניף

ר. בם:

חיפה ותל-אביב מתחקים לשתף עם חום ופצעים הפגישה עם החבר שיינברג; ב) גרכזים ומסבירים שהודuced לפגישה זו, מתחקים בכלל לשון של בקשה ותביעה לעמוד לרשומות הסניפים בהטבה לעניין זה; ללא מושך מיותר; ג) מתחשי ע"י התכוועת המואחדת להזמין את בולכם לעצרת המתקיים עתה ברוחב בית"הביבות."